

Credința și fapta

Foaie duminicală a parohiei "Toma Cozma"

Duminica Sfintei Cruci

sculptată aflată în colecția parohiei

Evangelia duminicii

- Luarea Crucii și urmarea lui Hristos -
(Marcu VIII, 34-38; IX, 1)

34. Și chemând la Sine mulțimea, împreună cu ucenicii Săi, le-a zis: Oricine voiește să vină după Mine să se lepede de sine, să-și ia crucea și să- Mi urmeze Mie.

35. Căci cine va voi să-și scape sufletul îl va pierde, iar cine va pierde sufletul său pentru Mine și pentru Evanghelie, acela îl va scăpa.

36. Căci ce-i folosește omului să câștige lumea întregă, dacă-și pierde sufletul ?

37. Sau ce ar putea să dea omul, în schimb, pentru sufletul său ?

38. Căci de cel ce se va rușina de Mine și de cuvintele Mele, în neamul acesta desfrânat și păcătos, și Fiul Omului Se va rușina de el, când va veni întru slava Tatălui Său cu sfinții îngeri.

1. Și le zicea lor: Adevărat grăiesc vouă că sunt unii, din cei ce stau aici, care nu vor gusta moartea, până ce nu vor vedea împărăția lui Dumnezeu, venind întru putere.

Din tâlcuirea Evangheliei duminicii - Sfântul Grigorie Palama -

Domnul a grăit încă înainte de Cruce: "Cel ce nu-și ia crucea și nu-Mi urmează Mie nu este vrednic de Mine" (Matei 10, 38). Vezi dar cum, chiar înainte ca El să fi fost pironit pe Cruce, aceasta înseamnă deja mântuirea ? Totuși, când deslușit a grăit Domnul mai înainte ucenicilor Săi despre pătimirea și moartea Lui pe Cruce, auzindu-L Petru, nu a răbdat aceasta, ci, știind că El avea deplină slobozenie, L-a rugat spunând: "Fie-Ți milă de Tine, să nu Ți se întâmple Ție aceasta" (Matei 16, 22); atunci Domnul l-a certat ca pe unul care cugetă omenește și nu dumnezeiește. Chemând mulțimea, dimpreună cu ucenicii Lui, Le-a spus lor: "Dacă vrea cineva să vină după Mine să se lepede de sine, să-și ia crucea și să- Mi urmeze Mie. Că cine va voi să-și scape sufletul îl va pierde, iar cine își va pierde sufletul pentru Mine îl va afla" (Matei 16, 24-25).

Așadar, El a chemat mulțimea, dimpreună cu ucenicii Săi, și a mărturisit atunci pe deplin, vestindu-le lor aceste mărețe și mai presus de fire, și cu adevărat dumnezeiești, iar nu omenești planuri, pentru a arăta că cere acestea nu numai de la ucenicii Săi aleși, ci de la tot omul care crede în El. Iar a urma lui Hristos înseamnă a trăi potrivit Evangheliei Sale, dând pildă de toată virtutea și cucernicia. Cât despre îndemnul de a-L urma și de a se lepăda de sine, ridicând crucea, acesta înseamnă a nu se cruța de moartea întru batjocură, pentru virtute și pentru adevărul învățăturilor celor dumnezeiești.

Domnul S-a dat pe Sine Însuși morții pentru noi, sfătuindu-ne să fim gata de moarte nu pentru El, ci pentru noi înșine; și ne arată într-adevăr că este vorba despre noi înșine, când adaugă: „Căci cine va voi să-și scape sufletul îl va pierde, iar cine va pierde sufletul său pentru Mine și pentru Evanghelie, acela îl va scăpa” (Marcu 8, 35). Ce înseamnă acest cuvânt: cel ce ar vrea să-și izbăvească sufletul, acela și-l va pierde, iar cel ce și-l va pierde, acela și-l va izbăvi ? Firea omului este îndoită: omul cel din afară, vreau să spun trupul, și omul cel dinlăuntru, adică sufletul. Deci, când omul cel din afară se dă pe sine morții, el își pierde astfel sufletul pe care-l avea (în trup). Căci cel ce și-a pierdut sufletul pentru Hristos și pentru Evanghelie, acela întru totul și cu adevărat și-l va mântui, căpătând prin el viață cerească și veșnică, purtătoare spre înviere, făcându-es ceresc și veșnic și după trup. Iar cel ce-și iubește viața sa, și nu este gata să și-o piardă, din pricina îndrăgirii acestui veac vremelnic i ato t cețien de el, își va pierde sufletul său, lisindu-l de viața cea adevărată, și se va pierde – vai! – și pe sine, încredințându-și sufletul, osândei celei veșnice.

(continuare în pagina a 3-a)

Postul – mijloc de întărire duhovnicească

“*Cel ce seamănă bunătațe, culege iubire*”
(*Sfantul Vasile cel Mare*)

După cum este binecunoscut, omul, coroana creației lui Dumnezeu, trebuie să păstreze acel echilibru necesar între trebuința spirituală a sufletului și nevoia de hrană a trupului. Este și motivul pentru care Biserica Ortodoxă a orânduit postul, pentru ca fiecare creștin să poată dobândi bunul cel mai de preț - viața veșnică.

Postul înseamnă renunțare de bunăvoie la anumite alimente, gânduri și fapte, pentru curățirea de păcate, înnoirea vieții și trăirea după voia lui Dumnezeu. Postul contribuie la refacerea sau îmbunătățirea vieții noastre sufletești, dar mai ales la apropierea de Dumnezeu. Însuși Mântuitorul a postit 40 de zile și 40 de nopți, când s-a retras în pustiul Carantaniei și a fost ispitit de diavol, înainte de a începe propovăduirea Evangheliei.

Posturile orânduite de Biserica Ortodoxă sunt în stransă legătură cu evenimentele importante din istoria creștinismului, având drept scop întărirea, consolidarea noastră sufletească în lupta cu păcatul, dar și, deopotrivă, sănătatea noastră trupească.

După asprimea postului de bucate, avem:

- Ajunarea sau postul total, când, pentru o perioadă determinată, nu se consumă nimic;
- Postul aspru, când se consumă numai „hrană uscată”, adică pâine și apă, sau legume fierte;
- Postul obișnuit sau comun, când se admite consumarea mâncărilor gătite de post;
- Postul ușor practicat în anumite zile sau sărbători din timpul unui post, când în alimentație intervin anumite dezlegări: la untdelemn și vin, la pește sau la produse lactate și ouă;
- Postul permisiv, sau cu pogorământ, când pentru motive de sănătate duhovnicul poate acorda penitentului la spovedanie anumite dezlegări cu caracter individual.

După durata lor, posturile pot fi:

- De o zi:
 - Miercurea, în amintirea trădării Mântuitorului Iisus Hristos de către Iuda Iscarioteanul;
 - vinerea în amintirea zilei în care Iisus Hristos a pătimit moarte pe cruce pentru noi oamenii.
- De mai multe zile:
 - Postul Paștelui care ține șapte săptămâni, fiind cel mai lung și cel mai aspru post, amintindu-ne

de jertfa Mântuitorului pe Cruce, care s-a răstignit pentru noi oamenii și pentru a noastră mântuire;

- Postul Crăciunului care este mai puțin aspru decât Postul Paștelui, și are menirea pe de o parte, de a ne pregăti sufletește pentru Nașterea Domnului, iar pe de alta de a ne oferi imaginea omenirii înainte de venirea în lume a Mântuitorului;
- Postul Sfinților Apostoli Petru și Pavel cu o durată schimbătoare, în funcție de data Paștilor putând fi de la câteva zile până la câteva săptămâni, punându-ne în atenție dificultățile pe care le-a întâmpinat propovăduirea apostolică, moartea martirică pe care aceștia au îndurat-o în timpul împăraților persecutori, dar și importanța pregătirii sufletești a fiecărui creștin pentru lucrarea misionară, pentru a vesti și astăzi Evanghelia între oamenii de pretutindenea.
- Postul Adormirii Maicii Domnului care durează două săptămâni, întru cinstirea celei care a adus în lume mântuirea prin nașterea cea „mai presus de fire și de cuvânt” cum spun cântările liturgice.

Un bun creștin nu trebuie să uite că postul pentru a putea fi plăcut lui Dumnezeu, trebuie să fie însoțit de rugăciune și milostenie. Sfinții Părinți aseamănă postul cu o pasăre care are două aripi: rugăciunea și milostenia. Așadar, pe lângă faptele de milostenie, rugăciunea este cea care înalță sufletul către Dumnezeu, prin cuvintele cele mai simple și cele mai adanci, așa cum le recunoaștem în Rugăciunea Sfantului Efrem Sirul care reprezintă un cod al bunei cuviințe pentru orice creștin:

“Doamne și Stăpânul vieții mele,
Duhul trândăviei,
Al grijii de multe,
Al iubirii de stăpânire
și al grăirii în deșert,
Nu mi-l da mie

Iar duhul curăției,
Al gândului smerit,
Al răbdării și al dragostei,
Dăruiește-l mie, slugii Tale.

Așa Doamne, Împărate,
Dăruiește-mi ca să-mi văd păcatele mele
Și să nu osândesc pe fratele meu,
Că binecuvântat ești în vecii vecilor Amin. ”

Mihaela Georgeta Țibuleac

Din tâlcuirea Evangheliei duminicii

(continuare din pag. 1)

Și prea milostivul Stăpân, ca și cum ar plânge pentru sufletul acela, arătând mărimea nenorocirii sale, spune: „*Căci ce-i folosește omului să câștige lumea întreagă, dacă-și pierde sufletul ? Sau ce ar putea să dea omul, în schimb, pentru sufletul său ?*” (Marcu 8, 36-37). Nimic altceva decât pe cele care-n veacul de acum sunt socotite de cinstite și plăcute foarte, și pe care el le-ar prefera unei morți mântuitoare. Dar oare ce-ar putea afla el de dat, în veacul acesta, în schimbul acelei vieți în Duh cu care lumea întreagă nu se poate asemui ?

Prin urmare, fraților, dacă un singur om ar putea să dobândească lumea întreagă, aceasta nu i-ar fi de nici un folos, dacă ar fi lipsit de sufletul său. Cu cât mai cumplit este când cineva, putând să dobândească dinluema aceasta o parte cât de mică, ajunge să-și piardă sufletul prin patima și aplecarea către ea, în loc să aleagă el a se umple de chipul și de înțelesul Crucii, urmându-L pe Cel ce este dătător de viață. Căci Crucea este chipul ce se cade cinsti, și înțelesul (cuvântul) acestui chip.

Sfântul Apostol Pavel socotea, întru lauda Crucii, că el nimic nu știa decât pe Iisus Hristos, și încă pe Iisus Cel răstignit. Ce spune deci Pavel ? Crucea înseamnă răstignirea trupului, cu patimile și cu poftele sale. Credeți oare că el spune aceasta numai cu privire la viața cea după simțuri și la patimile cele de sub pântece ? Cum de scrie el atunci Corintenilor: „*Câtă vreme este între voi pizmă și ceartă și dezbinări, nu sunteți, oare, trupești și nu după firea omenească umblați ?*” (I Corinteni 3, 3). Astfel încât cel ce îndrăgește slava sau banii, sau cel ce nu vrea să-și împlinească decât voia sa, năzuind să iasă biruitor din orice înfruntare, este om trupesc și trăiește după trup. Din care pricină se ivesc și gâlcevile, precum spune și Iacov, fratele Domnului: „*De unde vin războaiele și certurile dintre voi ? Oare, nu de aici: din poftele voastre ce se luptă în mădularele voastre ?*” (Iacov 4, 1). Astfel, a-ți răstigni trupul, cu patimile și poftele sale, aceasta înseamnă și ca omul să nu săvârșească nimic din ceea ce este neplăcut lui Dumnezeu. Și chiar dacă trupul ne trage în jos și ne siluiește, cuvine-se ca fiecare dintre noi să se străduiască să-l ridice la înălțimea Crucii. Ce vreau eu să spun ? Venind pe pământ, Domnul Și-a petrecut viața în sărăcie; și nu numai că Și-a dus viața astfel, ci a și propovăduit, spunând: „*Așadar, oricine dintre voi care nu se leapădă de tot ce are nu poate să fie ucenicul Meu*” (Luca 14, 33).

Dar rogu-vă, fraților, ca nimeni să nu se tulbure auzindu-mă propovăduind cu tărie voința cea bună și bineplăcută și desăvârșită a lui Dumnezeu, nici nimeni să nu se mârșească socotind că poruncile Sale sunt anevoie de împlinit, ci mai întâi să cugete la aceea că împărăția cerurilor se ia cu silință și că numai cei silnici se învrednicesc de ea, și să dea ascultare lui Petru, fruntașul apostolilor lui Hristos, când zice: „*Că și Hristos a pățimit pentru voi, lăsându-vă pildă, ca să pășiți pe urmele Lui*” (I Petru 2, 21). Apoi să se cugete și la faptul acesta, că

aflând fiecare, cu adevărat, cât datorează Lui Dumnezeu, și neputând să-I întoarcă totul, se cade să-I aducă Lui, cu smerenie, măcar atât cât se poate și socotește a fi bun de adus. Iar pentru restul, care îi lipsește, să se smerască iarăși înaintea Sa, ca prin această smerire să dobândească milostivirea și să acopere lipsa lui. Prin urmare, dacă cineva vede că mințea și cugetul său se apleacă spre bogăție și îmbuibare, să cunoască el că o astfel de judecată este trupească și înrobitea celor josnice, căci oricine a fost pironit pe cruce nu poate să se îndrepte spre astfel de țeluri. Drept care unul ca acela trebuie să-și suie pe cruce gândul său, pentru ca, nemaicăzând de acolo, să nu se mai despartă de Hristos cel răstignit pentru el.

Așadar aceasta este înțelepciunea lui Dumnezeu și puterea Lui, a birui prin slăbiciune, a se înălța prin smerenie, a fi bogat și a se îmbogăți prin sărăcie. Nu numai înțelesul Crucii și taina sa, dar și chipul ei cel dumnezeiesc și vrednic de închinăciune, pecete sfântă și precinstită, dătătoare de sfințenie și împlinitoare a bunurilor celor negrăite și nemăsurat de mari puse la îndemâna neamului omenească de către Dumnezeu, care ridică blestemul și osânda, nimicind stricăciunea și moartea, dând viață veșnică și binecuvântare, lemn de mântuire aducător, sceptru împărătesc, trofeu dumnezeiesc împotriva vrăjmașilor văzuți și nevăzuți.

Sfaturi pentru o cât mai bună rugăciune

- Arhim. Teofil Părăian -

1. Dat fiind faptul că cei mai mulți dintre cei care se numără la rugători nu sunt și “de fapt” rugători, ci sunt numai rostitori de rugăciuni, atragem atenția că “rugăciunea este vorbirea minții cu Dumnezeu” sau cu Maica Domnului ori cu sfinții lui Dumnezeu. Asta înseamnă că rugăciunea este o rugăciune reală numai când ne identificăm cu cele rostite sau gândite ca ale noastre, din formulele de rugăciune pe care le știm sau pe care le citim din cărțile de rugăciuni. Să ne apropiem rugăciunile date nouă de Sfânta noastră Biserică. Ele să ne fie ca și când ar izvorî din sufletul nostru.

2. Să ne formăm conștiința că la sfintele slujbe ale Sfintei noastre Biserici la care participăm nu-i destul să fim asistenți, ci trebuie să fim chiar slujitori activi, fiecare slujind cu slujirea pe măsura stării noastre, atât în ce privește calitatea pe care o avem ca membri ai Bisericii, cât și ca așezare sufletească. Prin urmare, să nu uităm că în Biserică nu slujesc numai arhierii, preoții și diaconii și nu numai cântăreții bisericești sau cei ce cântă în vreun cor bisericesc, ci slujesc toți credincioșii care sunt de față, fiecare la măsurile sale.

3. Să ne lăsăm pătrunși de textele de la Sfintele slujbe și apoi să le medităm, ca să ne putem bucura și de cuprinsul lor. Nu-i destul să le rostim sau să le învățăm pe de rost, ci e necesar să cugetăm

la ele și să el descoperim comorile de gând pe care le cuprind.

4. Să ne angajăm la rugăciunea de toată vremea – înțeleasă atât ca repetare deasă a rugăciunii “Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine, păcătosul”, făcută cu mintea și unită cu simțirea, cât și ca trăire a vieții noastre spre salva lui Dumnezeu și în slujba lui Dumnezeu. Toate ale noastre să ne fie ca o rugăciune, ca o slujbă adusă lui Dumnezeu. Un părinte duhovnicesc din Mănăstirea Agapia îi îndemna pe oameni să se roage neîncetat și le spunea să se roage chiar și când merg să facă un păcat, pentru că poate chiar faptul că te angajezi în rugăciune cu stăruință să te ajute să-ți schimbi gândul și să nu mai păcătuiești.

5. Stăruința în rugăciune să ne fie și prilej de cercetare de noi înșine, prilej de a ne întâlni cu noi, uneori necunoscuți nouă, și să tragem folosul, lucrând asupra noastră acolo unde este de trebuință pentru a ne îmbunătăți.

6. Cineva zicea: “Roagă-te cum poți, ca să ajungi să te rogi cum trebuie”.

7. Un cuvânt vrednic de a fi reținut și urmat este acela că “rugându-te, înveți să te rogi”. Numai rugându-te mereu, poți înainta în rugăciune. Cine renunță la rugăciune renunță la progresul în ea.

8. “Taina rugăciunii este să te rogi în taină”.

9. Să nu uităm cuvântul Părintelui A. Dinescu: “Să te ții de pravilă, că, dacă nu, te îndrăcești”

Cronică parohială

Sâmbătă 25 martie a.c., cu ofrandele colectate în biserică la slujba de pomenire pentru cei răposați, a fost organizată o acțiune umanitară la Spitalul de Pneumoftiziologie „Pașcanu” unde au fost distribuite copiilor și bătrânilor 150 de pachete cu alimente, fructe și dulciuri. Totodată au fost distribuite și 30 de pachete cu colăcei, pâine, fructe, colivă pentru bătrânii din parohia noastră..

Mulțumim pe această cale domnului episcop Vasile Crivoi, domnului consilier Vasile Arămeanu care a asigurat și transportul, domnilor consilieri Nicolae Cimpoi, Nicolae Purușniuc, Grigore Cristescu și a doamnelor din comitetul parohial Gabriela Mărgineanu, Floarea Cimpoi, Frosina Crudu, Ana Borș, Maria Iacob, Maria Arămeanu și Anica Crivoi.

De asemenea, mulțumim creștinilor noștri care au înțeles intenția acestor acțiuni umanitare pe care le organizăm în fiecare sâmbătă și ne-au pus la dispoziție donații și o parte din ofrandele aduse la biserică pentru pomenirea celor răposați.

PROGRAMUL DUHOVNICESC ÎN POSTUL MARE

Pentru Taina Spovedaniei:

- **Marțea, Miercurea și Joia:**

8.00 - 11.00 și 18.00 - 20.00

- **Vinerea:** 7.00 – 8.00; 10.00 – 12.00
și 17.00 – 20.00

- **Sâmbăta:** 17.00– 20.00

- din considerente canonice temeinice și pentru a nu afecta desfășurarea serviciului liturgic, SÂMBĂTA, DUMINICA și în SĂRBĂTORILE CU CRUCE ROȘIE NU MAI SPOVEDIM DIMINEAȚA ÎNAINTE DE SF. LITURGHIE

Pentru primirea Tainei Sfintei Împărtășanii:

❖ DUMINICA, în SĂRBĂTORILE CU CRUCE ROȘIE sau SÂMBĂTA, la Sfânta Liturghie și nu în afara acesteia. Pentru a beneficia cu adevărat de unirea cu Trupul și Sângele lui Hristos, recomandăm primirea Sfintelor Taine în momentul canonic orânduit de Sfinții Părinți, adică spre sfârșitul Sfintei Liturghii și după cuvenita citire a rugăciunilor pentru Împărtășanie.

❖ Pentru ca urcușul duhovnicesc al Postului Mare să fie ziditor pentru toți, îndemnăm pe credincioșii noștri să-și poarte de grijă de cele sufletești și să se spovedească în această perioadă, până la Duminica Floriilor, săptămâna Patimilor având un caracter cu totul special, dedicat Jertfei Mântuitorului și nu problemelor noastre personale.

❖ Pentru persoanele bolnave sau în vârstă, care nu pot veni la Biserică, se pot face programări pentru împărtășanie la domiciliu, la tel. 211 273 sau 0742 044 844

Publicație editată de parohia TOMA COZMA
Str. Toma Cozma, nr. 41, cod poștal 700 554, Iași,
tel/fax **211 273**, e-mail: margineanu@mail.dntis.ro
Preot paroh Mihai Mărgineanu
Secretar redacție: Vasilica Onofrei

Se distribuie prin pangarul parohiei. Pentru susținerea acestei publicații, dar și pentru activitățile culturale și filantropice ale parohiei, primim donații în contul IBAN RO38 RZBR 0000 0600 0027 6450 deschis la Raiffeisen Bank